

Vergaderjaar 1989-1990

19 399

## Voorstel van wet van de leden Worrell en Haas-Berger, houdende regelen ten aanzien van de jeugdhulpverlening (Wet op de jeugdhulpverlening)

Nr. 62

### VERSLAG VAN EEN MONDELING OVERLEG

Vastgesteld 26 oktober 1989

De bijzondere Commissie voor het jeugdwelzijnsbeleid<sup>1</sup> heeft op 10 oktober 1989 mondeling overleg gevoerd met de minister van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur en de staatssecretaris van Justitie over een *zevental ontwerpen van algemene maatregelen van bestuur op grond van de Wet op de jeugdhulpverlening*. Van het gevoerde verslag brengt de commissie als volgt verslag uit.

#### Vragen en opmerkingen uit de commissie

Mevrouw **Vliegenthart** (P.v.d.A.) vroeg allereerst waarom de landelijke Vereniging Ambulante FIOM en de FIOM-bureaus van Amsterdam en Den Haag niet zijn opgenomen in het ontwerp-Besluit aanwijzing categorieën instellingen of instanties die voor erkenning in aanmerking komen. Zij zou graag zien dat dit alsnog gebeurt, opdat de provincies kunnen beslissen over een eventuele erkenning.

Hoewel zij ervan uitging dat de ouderbijdrage uitgebreid aan de orde zal komen bij de behandeling van het wetsvoorstel terzake, stelde zij toch enkele vragen over het ontwerp-Besluit houdende regels omtrent de verschuldigdheid van een bijdrage in de kosten van jeugdhulpverlening. In dit ontwerp-Besluit is de samenstelling van de kring van bijdrageplichtigen gewijzigd ten opzichte van de huidige situatie. Waarom zijn niet langer diegenen bijdrageplichtig die de jeugdige, voorafgaand aan de hulpverlening daadwerkelijk verzorgen? Waarom is gekozen voor het criterium van de wettelijke onderhoudsplicht? Mevrouw Vliegenthart vreesde dat sommige ouders niet bereid zullen zijn de ouderbijdrage te betalen indien zij hun kind niet meer verzorgden. Dit kan uiteindelijk leiden tot stopzetting van de hulpverlening. Voorts is bepaald dat ouders of verzorgenden niet bijdrageplichtig zijn indien er bezwaar bestaat tegen de hulpverlening. In combinatie met artikel 3 van het ontwerp-Besluit bekostiging jeugdhulpverlening kan dit problemen opleveren voor de vrijwillige hulpverlening aan bij voorbeeld weggelopen minderjarigen. Indien de ouders de bijdrage niet willen betalen, wordt de hulpverlening beëindigd en zullen de moeilijkheden van de jongere alleen maar toenemen. Deze beslissing kan leiden tot inperking van de mogelijkheden voor de vrijwillige hulpverlening; in sommige gevallen zal een maatregel

<sup>1</sup> Leden: Haas-Berger (PvdA), Dees (VVD), Borgman (CDA), Niessen (PvdA), Ginjaar-Maas (VVD), Leerling (RPF), De Pree (PvdA), Lankhorst (Groen Links), fungerend voorzitter, Van der Heijden (CDA), Laning-Boersema (CDA), Dijkstal (VVD), Leijnse (PvdA), Doelman-Pel (CDA), Wolffensperger (D66), Soutendijk-van Appeldoorn (CDA), Van de Camp (CDA), Vliegenthart (PvdA), Versnel-Schmitz (D66), Heerma (CDA), Apostolou (PvdA), Beijlen-Geerts (PvdA), Van Gijssel (PvdA), Huibers (CDA). Plv. leden: Kombrink (PvdA), E.G. Terpstra (VVD), De Leeuw (CDA), Kosto (PvdA), Van Heemskerck Pillis-Duvekot (VVD), Van Middelkoop (GPV), Melkert (PvdA), Van Es (Groen Links), Esselink (CDA), Brinkman (CDA), Hermans (VVD), Moor (PvdA), Koetjé (CDA), Kohnstamm (D66), Van der Burg (CDA), Frissen (CDA), Van Nieuwenhoven (PvdA), Groenman (D66), De Vries (CDA), Van Otterloo (PvdA), Ter Veld (PvdA), Van der Vlies (SGP), Hermes (CDA).

van kinderbescherming nodig zijn om de hulpverlening te kunnen voortzetten. Mevrouw Vliegenthart pleitte ervoor dit probleem te voorkomen door in de algemene maatregel van bestuur een ontheffingsbepaling op te nemen.

Zij ging vervolgens in op het ontwerp-Besluit bekostiging jeugdhulpverlening WVC en het ontwerp-Besluit houdende regels omtrent het verlenen van subsidie aan voogdij- en gezinsvoogdij-instellingen en inrichtingen voor justitiële kinderbescherming. Met deze twee algemene maatregelen van bestuur tracht de regering de besluitvorming te doorbreken die in de Wet op de jeugdhulpverlening is neergelegd, zo meende zij. De Wet beoogt de gehele jeugdhulpverlening in één samenhangende planning en financiering onder te brengen en maakt slechts uitzondering voor die voorzieningen die op grond van hoofdstuk 14 van de Wet vallen onder de uitsluitende verantwoordelijkheid van de minister van Justitie; deze worden door de minister van Justitie gesubsidieerd of in stand gehouden. In artikel 1, lid 1, sub b. van het ontwerp-Besluit bekostiging jeugdhulpverlening WVC wordt de begripsbepaling vastgesteld en wordt een onderscheid in de bestuurlijke verantwoordelijkheid gemaakt tussen de therapeutische gezinsverpleging en de centrales voor pleeggezinnen, en de overige in de bijlage van de wet genoemde voorzieningen. Indien dit ertoe leidt dat de gescheiden financieringsstromen in stand worden gehouden, dan is dit artikel in strijd met de Wet, aldus mevrouw Vliegenthart. Zij vroeg de bewindslieden daarom een toelichting te geven op dit besluit.

Daarnaast wordt in het ontwerp-Besluit subsidiëring voogdij en gezinsvoogdij in artikel 2, lid 2, voorzien in een aparte geldstroom voor pleegvergoedingen. Dit lijkt in strijd met artikel 61 van de Wet waarin wordt bepaald dat de minister van Justitie subsidie kan verlenen aan voogdij- en gezinsvoogdij-instellingen op grond van de gezagstaken zoals geformuleerd in artikel 60 van de Wet. In artikel 61, tweede lid, wordt echter bepaald dat tot de kosten bedoeld in het eerste lid, niet worden gerekend de kosten verbonden aan hulpverlening in een voorziening behorende tot een categorie genoemd in de bijlage bij de Wet. De pleegzorg valt onder dit artikel en dient dus niet apart gesubsidieerd te worden via de algemene maatregel van bestuur voogdij en gezinsvoogdij. In de Wet is gekozen voor de systematiek van één budget met een voorrangsbepaling voor de plaatsing van «justitie»-kinderen (artikel 24). Voor zover de voogdij-instelling functioneert als een voorziening van pleegzorg hoort deze dus te vallen onder de algemene maatregel van bestuur bekostiging jeugdhulpverlening. Wanneer deze systematiek strikt wordt toegepast zouden de beide besluiten aanzienlijk eenvoudiger en begrijpelijker worden in hun onderlinge samenhang, aldus mevrouw Vliegenthart. Bovendien is de Wet van een hogere orde dan een algemene maatregel van bestuur. Overigens beschouwde zij deze discussie na de behandeling van de Wet als afgedaan. Zij ging ervan uit dat het ontwerp-Besluit voogdij en gezinsvoogdij in overeenstemming wordt gebracht met de strekking van de Wet.

Mevrouw Vliegenthart merkte op dat uit tal van brieven blijkt dat de vaststelling van normbedragen voor de pleegzorg problemen oplevert. De Kamer is over de hoogte van de normbedragen nog niet geïnformeerd door de regering. Daarom stelde zij voor dit punt te behandelen bij de bespreking van het Rijksplan jeugdhulpverlening.

Over het ontwerp-Besluit kwaliteitsregels jeugdhulpverlening en het ontwerp-Besluit kwaliteitsregels en taken voogdij- en gezinsvoogdij-instellingen kunnen dezelfde opmerkingen worden gemaakt als over de bekostigingsbesluiten, zo vervolgde zij. Voor zover de voogdij-instellingen functioneren als voorziening van pleegzorg behoren zij te worden opgenomen in het ontwerp-Besluit kwaliteitsregels jeugdhulpverlening. Het ontwerp-Besluit voogdij/ gezinsvoogdij kan daardoor aanzienlijk

worden vereenvoudigd. De competentie-afbakening tussen de voogdij-instellingen en de instellingen van jeugdhulpverlening kan aanzienlijk duidelijker worden geregeld.

Over het ontwerp-Besluit kwaliteitsregels jeugdhulpverlening stelde zij vervolgens een aantal concrete vragen. In de eerste plaats vroeg zij hoe het begrip beschikbaarheid zich verhoudt tot de beperkte capaciteit die aan bepaalde instellingen wordt toegekend. De beschikbaarheidseis is nu als een open eis geformuleerd.

In artikel 2, lid 2, onder f. wordt beschreven dat een instelling zelf kan bepalen wat in een dossier over de jeugdige wordt opgenomen. Mevrouw Vliegthart meende dat alles in het dossier moet worden opgenomen. Indien een instelling zelf de vrijheid heeft te bepalen wat in een dossier wordt opgenomen, wordt het inzagerecht uitgehold.

Voorts wordt bepaald dat nieuwe accommodaties geschikt moeten zijn voor gehandicapten. Het zou aanbeveling verdienen deze eis ook te stellen bij ingrijpende renovatie of verbouwing.

In hoofdstuk 3 ontbreken in de opsomming van artikel 10 de tehuizen voor buitengewone behandeling. Waarom wordt in de definiëring van artikel 10 een andere indeling gehanteerd dan in de bijlage bij de Wet? Het is voor de instellingen nu onduidelijk waaraan zij zich moeten houden.

In de bepalingen met betrekking tot het hulpverleningsplan wordt het Jeugdhulpadviesteam niet meer genoemd. Zij herinnerde eraan dat hierover is gesproken bij de behandeling van de Wet. Van het Jeugdhulpadviesteam kan gebruik worden gemaakt indien bij de totstandkoming van een hulpverleningsplan multidisciplinaire oordeelsvorming nodig is. Daarom moet het adviesteam alsnog worden opgenomen in het ontwerp-Besluit.

In artikel 26 wordt bepaald dat de invulling van het Reglement van rechten en plichten met betrekking tot de jeugdigen wordt overgelaten aan de instellingen. Het zou voorkeur verdienen de minimale rechten van de jeugdigen vast te leggen, aldus mevrouw Vliegthart. Wellicht kan na de komende besprekingen over de rechtspositie van minderjarigen worden gezien in hoeverre dit artikel moet worden ingevuld.

In artikel 19 wordt bepaald dat niet meer dan drie kinderen in één gezin kunnen worden opgenomen tenzij een instelling aannemelijk maakt dat plaatsing verantwoord is. Aan wie moet de instelling dat aannemelijk maken?

Waarom wordt de verblijfsduur in een pleeggezin in het kader van therapeutische gezinsverpleging beperkt tot drie jaar? Wie kan op welke gronden hiervoor ontheffing verlenen?

Waarom wordt in artikel 23 een leeftijdsgrens van 21 jaar gehanteerd en niet, zoals in artikel 1 van de Wet, een grens van 23 jaar, zo vroeg mevrouw Vliegthart ten slotte.

De heer **Dijkstal** (V.V.D.) was van oordeel dat de Kamer zich terughoudend moet opstellen, omdat de opstelling van algemene maatregelen van bestuur een taak is van de uitvoerende macht. Waar de Kamer van mening is dat de onderhavige materie in de Wet zelve geregeld had moeten worden, kan zij natuurlijk haar bezwaren kenbaar maken; zo ook als zij van mening is dat de onderhavige algemene maatregel van bestuur meer beleidsmatige aspecten bevat dan technisch gezien nodig. Daarnaast wees hij erop dat een aantal bepalingen van de ontwerp-Besluiten nog aan de orde komen in specifiek overleg met de regering. Hij rekende erop dat de regering bereid is de ontwerp-Besluiten aan te passen indien de Kamer in dergelijk overleg de wens daartoe te kennen geeft.

Wanneer kan het wetsvoorstel met betrekking tot de ouderbijdrage tegemoet worden gezien, zo vroeg de heer Dijkstal vervolgens. De

Boddaertcentra hebben hun zorg uitgesproken over de tegenstelling die kan ontstaan als gevolg van het ontwerp-Besluit ouderbijdrage. Een ouderbijdrage lijkt redelijk, maar kan in de praktijk blokkades opwerpen voor de jeugdhulpverlening. Ouders kunnen zelfs weigeren een ouderbijdrage te betalen om zo te bereiken dat de hulpverlening wordt beëindigd. Hij veronderstelde dat een en ander aan de orde komt bij de behandeling van het wetsvoorstel en maakte vervolgens enige concrete opmerkingen over het ontwerp-Besluit.

Hij stemde ermee in dat de bijdrage correspondeert met de wettelijke onderhoudsplicht.

In artikel 2, lid 2 wordt bepaald dat geen eigen bijdrage is verschuldigd indien de jeugdige is geplaatst in een semi-residentiële voorziening. Kunnen de bewindslieden deze beslissing toelichten?

Om te bepalen of deze maatregelen in overeenstemming zijn met maatregelen op andere beleidsterreinen vroeg hij waarom in artikel 3.c. wordt uitgegaan van een netto-maandinkomen van de jeugdige van f 500. Is dit conform andere maatregelen waar het inkomen van jeugdigen een rol speelt? In artikel 4, lid 1 wordt gesproken over de partner van de bijdrageplichtige. Welke criteria worden hier gehanteerd en hoe wordt naleving van die criteria gecontroleerd?

In artikel 10, lid 2 wordt bepaald dat het netto-maandinkomen wordt vastgesteld bij de aanvang van de verzorging en het verblijf. Is overwogen in de algemene maatregel van bestuur de verplichting op te nemen dat elke wijziging van het maandinkomen wordt gemeld opdat de ouderbijdrage kan worden aangepast? Hoe wordt de naleving van de artikelen 12 en 13 gecontroleerd?

Waarom is in artikel 19 gekozen voor de datum van 1 mei 1985?

De heer Dijkstal was van oordeel dat zowel in de algemene maatregel van bestuur als in de Wet de mogelijkheid van sancties moet worden opgenomen. Delen de bewindslieden de veronderstelling van de Boddaertcentra dat de voorgestelde centrale inning van de ouderbijdrage tot grote problemen kan leiden?

Hij sloot zich aan bij de vraag waarom de FIOM-bureaus niet zijn opgenomen in het ontwerp-Besluit erkenning. Hij was bovendien van mening dat het van een slordige handelwijze getuigt dat met deze bureaus geen overleg is gevoerd noch een toelichting is gegeven op de wijziging in het beleid.

De heer Dijkstal herinnerde eraan dat hij tijdens het overleg over de bevoegdheden en verantwoordelijkheid van de Inspectie jeugdhulpverlening heeft gezegd dat vooral de kwaliteitsbewaking een belangrijke taak van de inspectie moet zijn. Hoewel de regering dit niet heeft ontkend, blijkt dit niet uit het ontwerp-Besluit kwaliteitsregels jeugdhulpverlening. In artikel 2 bij voorbeeld is sprake van een werkplan dat onder andere moet worden toegezonden aan de inspectie. Alleen toezending zonder een goedkeuringsprocedure is te vrijblijvend, zo meende hij. Zijn de bewindslieden voornemens een uniforme klachtenregeling op te stellen?

De instellingen kunnen dringend behoefte hebben aan specifieke deskundigheid die, zo wordt in het ontwerp-Besluit bepaald, moet worden ingehuurd via de cao's. Zijn de cao's wel flexibel genoeg om in de vraag te kunnen voorzien?

Welke bestuurlijke en financiële consequenties kunnen kleven aan de bepaling dat de voorzieningen voor pleegzorg en instellingen voor therapeutische gezinsverpleging zeven maal vierentwintig uur per week bereikbaar moeten zijn?

In artikel 16 wordt bepaald dat een jongere ten hoogste tweemaal zes weken in een voorziening voor crisisopvang kan verblijven, terwijl slechts voor eenmaal zes weken een vergoeding wordt gegeven. Kunnen de bewindslieden dit toelichten?

Heeft de bepaling onder artikel 15: een in een voorziening van residentiële hulpverlening opgenomen jeugdige wordt in de gelegenheid gesteld geestelijke verzorging te ontvangen, consequenties voor de uitvoering van het beleid?

De heer Dijkstal wees erop dat de vaste Commissie voor justitie en de Nationale Ombudsman met de regering van mening verschillen over de verklaring van goed gedrag, die door de burgemeester van de woonplaats van betrokkenen moet worden verleend. Is dit meningsverschil van invloed op de bepalingen in dit ontwerp-Besluit?

Ook hij had naarstig gezocht naar de samenhang in de bekostiging van justitiële en vrijwillige voorzieningen. Hij was echter van mening dat die samenhang niet altijd mogelijk is en wees op het verschil van mening tussen Kamer en regering over de interpretatie van de Wet. Dit heeft geleid tot een vage wetstekst en dat wreekt zich nu, aldus de heer Dijkstal.

Kunnen de bewindslieden een financiële vertaling geven van de bepaling in het ontwerp-Besluit bekostiging jeugdhulpverlening dat de systematiek van de richtlijnen van het Centraal Orgaan Tarieven Gezondheidszorg voor de medische kindertehuizen en medische kleuterdagverblijven wordt verlaten? De hoogte van het budget wordt immers gebaseerd op het in 1989 vastgestelde budget. Op bladzijde 12 van de toelichting wordt opgemerkt dat het besluit is besproken met vertegenwoordigers van het particulier initiatief en van provincies en grote steden. Wat zijn de uitkomsten van dit overleg? De heer Dijkstal meende dat het jaar 1989 alleen als uitgangspunt kan worden genomen, indien alle bezwaren uit het verleden zijn afgedaan.

Hij miste overigens in alle ontwerp-Besluiten het voorbehoud dat goedkeuring van de bedragen afhankelijk is van goedkeuring van de Rijksbegroting door het parlement. Voorts vroeg hij in hoeverre de BTW-plicht van invloed is op de maatregelen.

Voor het ontwerp-Besluit bekostiging voogdij en gezinsvoogdij gelden dezelfde vragen over een uniforme klachtenregeling, goedkeuring van de werkplannen en de rol van de inspectie, zo vervolgde de heer Dijkstal. Hij vroeg ten slotte aan de staatssecretaris van Justitie of hiermee de bijzondere positie van het ministerie van Justitie op dit terrein voldoende is gewaarborgd.

Mevrouw **Doelman-Pel** (C.D.A.) merkte op dat zij haar inbreng baseerde op de uitgangspunten van de Wet: samenhang tussen het beleid van de ministeries van Justitie en WVC en gelijke behandeling van «justitie-» en «WVC»-kinderen. Deze interpretatie van de Wet is door een meerderheid onderschreven en moet dus het uitgangspunt zijn voor de verschillende algemene maatregelen van bestuur.

Bij de vaststelling van de ouderbijdrage staat dus voorop dat «justitie» en «WVC»-kinderen gelijk worden behandeld. Het uitlokken van justitiemaatregelen moet worden voorkomen en de vrijwillige hulpverlening mag niet duurder zijn dan justitiële hulpverlening. Mevrouw Doelman wees erop dat in het ontwerp-Besluit, kwaliteit en ouderbijdrage aan elkaar kunnen worden gekoppeld. Indien ouders te kennen geven het niet eens te zijn met de hulpverlening, zijn zij geen ouderbijdrage verschuldigd. Dit kan vooral voor 16- en 17-jarigen problemen opleveren, zo vreesde zij en pleitte ervoor dat de algemene maatregel van bestuur wordt aangepast.

De verwachting lijkt gerechtvaardigd dat de inning van de ouderbijdrage wordt gedecentraliseerd na de invoering van de Wet. De middelen die de overheid thans ter beschikking stelt voor de inning, moeten dan worden doorgeschoven naar de instellingen die met de inning worden belast. Kunnen de bewindslieden duidelijkheid verschaffen over de inningstaak van de Raad voor de kinderbescherming? Hoe worden de

bijdragen verrekend die om een of andere reden niet kunnen worden geïnd?

Het ontwerp-Besluit aanwijzing categorieën instellingen of instanties die voor erkenning in aanmerking komen, maakt het mogelijk dat alle instellingen voor maatschappelijk werk kunnen worden erkend. Mevrouw Doelman vreesde dat dit in regio's met veel plaatsende instanties kan leiden tot versnippering van de inhoudelijke zorg en de kwaliteit van die zorg. Aan de andere kant kunnen andere regio's in moeilijkheden komen, omdat de FIOM-bureaus en -voorzieningen niet voor erkenning in aanmerking komen. Zij pleitte ervoor dat deze instellingen alsnog in de algemene maatregel van bestuur worden opgenomen.

Het ontwerp-Besluit bekostiging is één van de algemene maatregelen van bestuur waarin een duidelijke overeenkomst tussen de bekostiging door de ministeries van WVC en van Justitie verwacht zou mogen worden. Nu blijkt er zelfs geen eenduidige begripsbepaling te zijn, zo betoogde mevrouw Doelman. Eén van de kernpunten is de vergoeding voor pleegkinderen. Pleegzorg is een volwaardige voorziening waar een redelijk bedrag tegenover dient staan; de beide ministeries moeten één lijn trekken. Over de normbedragen en de begeleidingskosten moet op korte duidelijkheid ontstaan, want er is een groot verschil tussen de begeleidingskosten voor «justitie»- en voor «WVC»-kinderen.

Het is belangrijk dat regio's afspraken maken over de 24-uurs bereikbaarheid van voorzieningen van ambulante hulpverlening. Ook over de financiering moeten goede afspraken worden gemaakt, aldus mevrouw Doelman. Zij wees er op dat die 24-uurs bereikbaarheid in sommige regio's moeilijk te realiseren zal zijn gezien het kleine aantal instellingen. Kan dit spreidingsbeleid nog worden veranderd na de afzonderlijke bespreking over de landelijke capaciteit?

In de toelichting bij het ontwerp-Besluit houdende regels omtrent het verlenen van subsidie aan voogdij- en gezingsvoogdij-instellingen en inrichtingen voor justitiële kindbescherming wordt gesteld: «Er is niet beoogd om fundamenteel van het per 1 januari 1988 ingevoerde financieringssysteem af te wijken. Wel is er zoveel mogelijk naar gestreefd de bepalingen van de onderhavige algemene maatregel van bestuur in de pas te laten lopen met die van de algemene maatregel van bestuur op grond van artikel 37 van de Wet.» Dit is wel een heel cryptische omschrijving, zo betoogde mevrouw Doelman. Heeft de regering nu wel of niet beoogd een samenhang aan te brengen?

Zij ging ervan uit dat voor de uitvoering van de algemene maatregel van bestuur op grond van de artikelen 66 en 80 een variatie van het personeelsaanbod noodzakelijk is. De bekwaamheden van minderheden zijn onmisbaar voor een goede hulpverlening. De regering voert echter geen consistent beleid op dit punt, zo betoogde zij. In het Actieprogramma minderheden wordt immers ter discussie gesteld of het personeel bij de Raden voor de kindbescherming wel gehandhaafd kan blijven, gezien de financiële moeilijkheden.

De algemene maatregelen van bestuur zijn bijzonder gedetailleerd, terwijl het streven toch is gericht op een overheid op afstand. Mevrouw Doelman vroeg de bewindslieden daarom kritisch te bekijken of de regelgeving niet verder geharmoniseerd kan worden en de besluiten bekort.

Mevrouw **Versnel-Schmitz** (D66) stelde vast dat de ontwerp-Besluiten weliswaar zijn getoetst aan de Aanwijzingen inzake terughoudendheid met regelgeving, maar niettemin de indruk maken dat er nog te veel wordt geregeld.

Zij vroeg vervolgens of de opsomming in artikel 1 onder c van het ontwerp-Besluit erkenning een verwijzing door algemeen psychiatrische ziekenhuizen onmogelijk maakt. Ook zij pleitte voor opname van de

FIOM-bureaus op de lijst van voor erkenning in aanmerking komende instanties.

In het ontwerp-Besluit kwaliteitsregels wordt bepaald dat het werkplan van de voorzieningen moet worden toegezonden aan inspecties, de minister en, in voorkomende gevallen, aan het provinciebestuur. Dit leek haar rijkelijk veel. De vraag is of de minister het werkplan nodig heeft om het budget te kunnen bepalen. Waarschijnlijk is dat niet het geval. De inspectie die zich met de kwaliteit bezighoudt, heeft het werkplan natuurlijk wel nodig. Hiermee zou kunnen worden volstaan.

Zij pleitte ervoor dat niet alleen de nieuwbouw, maar gefaseerd alle voorzieningen geschikt worden gemaakt voor gehandicapten.

In artikel 5, sub 5 wordt bepaald dat de uitvoerder aan het eind van zijn taak een rapport opstelt over de wijze waarop hij die heeft uitgevoerd. Aan wie moet hij verantwoording afleggen? Wie hebben inzage in zijn rapport? Waar wordt het gedeponereerd en hoe lang blijft het bewaard? Bestaat er een algemene regeling voor archivering en vernietiging van deze rapporten? Bevatten de rapporten alleen informatie over de wijze waarop de uitvoerder zijn taak heeft verricht, of worden ook de gevolgen en resultaten voor de jongere erin opgenomen? Is deze verslaglegging getoetst aan de Wet persoonsregistratie?

Mevrouw Versnel merkte vervolgens op dat niet op directe hulpverlening gerichte instanties, zoals het JAC, geen hulpverleningsplan behoeven op te stellen indien zij een jeugdige verwijzen. Betekent dit dat zij geen verantwoording hoeven af te leggen voor hun verwijzing?

Zijn de provincies vrij wijzigingen aan te brengen in de kwaliteitsregels nadat de regeling is gedecentraliseerd of moeten zij aan de door de regering gekozen formulering vasthouden?

De formulering van artikel 19 sub 3 is onduidelijk; de toelichting is aanzienlijk beter. Is de minister bereid de formulering van de toelichting over te nemen in het artikel?

Uit verschillende commentaren blijkt dat het onduidelijk is of het overleg van de minister met de betrokken instellingen over het ontwerp-Besluit ouderbijdrage is afgerond. Over de wijze van inning van de ouderbijdrage bestaat verschil van mening. Ongeveer 70 procent van de instellingen is voor een centrale inning; de overige instellingen zouden liever zelf de bijdrage innen, omdat zij dit zien als een onderdeel van hun taak. Is het mogelijk het aan de hulpverleningsinstantie over te laten hoe de bijdrage wordt geïnd?

Mevrouw Versnel maakte bezwaar tegen de partner-afhankelijke regeling van de ouderbijdrage. Dit kan tot moeilijkheden leiden indien de partner wel een zorgplicht heeft maar niet daaraan voldoet. Het ware beter de bijdrageplicht tot één persoon te beperken. Biedt het besluit de mogelijkheid van verweer tegen vaststelling en inning van de bijdrage? Voor de inning van de bijdrage is registratie van gegevens onvermijdelijk. Met welke waarborgen is die registratie omgeven?

In het ontwerp-Besluit bekostiging jeugdhulpverlening WVC wordt bepaald dat de minister de normbedragen vaststelt. In de toelichting wordt voorts gesteld dat de loon- en prijsontwikkelingen in deze bedragen worden verwerkt. Sinds 1983 heeft echter geen aanpassing plaats gevonden. Zal dit alsnog gebeuren? Medio 1990 zullen nieuwe normbedragen worden vastgesteld. Is de minister voornemens deze eerst aan de Tweede Kamer voor te leggen alvorens ze vast te stellen?

Kunnen provincies en grote steden invloed uitoefenen op de aard en vormgeving van experimenten, zoals bedoeld in artikel 9? In sub 2 van dit artikel wordt bepaald dat de subsidie evenredig kan worden verminderd indien de werkzaamheden niet volledig worden uitgevoerd. Hoe wordt die evenredigheid berekend? Mevrouw Versnel vroeg of deze experimenten ook BTW-plichtig worden, er is immers sprake van een verwacht resultaat.

In artikel 20 wordt bepaald dat de risicoreserve beperkt moet blijven tot een bedrag van f 500 000. Is dit reëel voor grote instellingen?

In de toelichting bij artikel 13 wordt gesteld dat overschrijding van de termijn waarbinnen een beslissing moet worden genomen over een ingediende aanvraag, niet ertoe leidt dat de gevraagde subsidie geacht mag worden te zijn toegekend. Dit zet een prijs op langzaam werken, zo meende zij, en stelde daarom voor de redenering om te draaien: wanneer de minister niet tijdig een beslissing heeft genomen, kan de inrichting zijn recht op subsidie doen gelden.

Over de vaststelling van de landelijke en regionale capaciteit van de jeugdhulpverlening bestaat verschil van mening tussen de regering enerzijds en de provincies en het particulier initiatief anderzijds. Is de minister voornemens dit, voordat hij een beslissing neemt in het kader van het Rijksplan, te bespreken met de Kamer?

De heer **Lankhorst** (P.P.R.) veronderstelde dat de hoogte van het normbedrag voor de pleegzorg nog in een nader overleg aan de orde zal komen. In het ontwerp-Besluit wordt echter al vastgelegd dat één normbedrag voor de pleegzorgvergoeding en de begeleidings- en administratiekosten wordt uitgekeerd. Een instelling met relatief veel oudere kinderen houdt wellicht te weinig geld over voor de begeleiding, zo vreesde hij. Bovendien achtte hij het niet juist nu in te stemmen met het principe van één normbedrag, zonder bekend te zijn met de hoogte van dat bedrag.

Het ontwerp-Besluit ouderbijdrage is enorm ingewikkeld, aldus de heer Lankhorst. Hij veronderstelde dat dit leidt tot hoge uitvoeringskosten. De regelgeving moet soepel worden toegepast, omdat de regeling anders meer zal kosten dan zij oplevert.

In de artikel 16 en 17 van het ontwerp-Besluit regels inrichtingen voor justitiële kindbescherming zijn bepalingen opgenomen voor de isolatie en separatie van jeugdigen. Het is triest dat deze artikelen nog steeds nodig zijn, zo betoogde de heer Lankhorst. De regels voor separatie zijn – in tegenstelling tot die voor isolatie – niet strak omschreven. Welke waarborgen heeft de staatssecretaris dat hiervan geen misbruik wordt gemaakt? Krijgen alle inrichtingen een machtiging?

### **Het antwoord van de Minister van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur**

De **minister** nam graag de suggestie over de beslissing over de normbedragen te splitsen in een maatregel voor de korte en één voor de lange termijn. De totale capaciteit van de vrijwillige pleegzorg blijft gehandhaafd op 4235 plaatsen. Hij stelde voor het normbedrag tot 1 januari 1991 vast te stellen op f 9 045. Berekeningen van het ministerie wijzen uit dat voor de pleegvergoeding gemiddeld f 7 000 nodig is. Voor begeleiding blijft dan per plaats ongeveer f 2 045 over. Voorzieningen die zich vooral richten op jongeren van 15 en 16 jaar zullen meer vergoeding aan pleegouders moeten verstrekken en dus minder overhouden voor begeleiding. Voor die voorzieningen geldt dat een onderbezetting van tien procent wordt toegestaan, zonder dat subsidie wordt teruggevorderd. Indien de onderbezetting groter is dan tien procent, wordt naar rato van de onderschrijding teruggevorderd en dan alleen voor de vergoeding, niet voor de begeleidingsgelden. De vaststelling van een normbedrag voor de langere termijn moet eerst in tripartiet overleg worden besproken, en vervolgens met de Kamer.

Mevrouw **Vliegenthart** merkte bij interruptie op dat een beslissing over de normbedragen niet aan dit overleg is gebonden. Zij stelde daarom voor dat de minister zijn voorstel verder uitwerkt, op schrift stelt



en aan de Kamer toezendt. De Kamer kan zich dan beter een oordeel vormen.

De **minister** wees erop dat de Wet op 1 januari 1990 in werking zal treden en dat de instellingen moeten weten waar zij aan toe zijn. Bij de begrotingsbehandeling kan de Kamer zich uitspreken over een eventuele aanvulling of beperking van het normbedrag, zo meende hij.

De **Staatssecretaris van Justitie** herinnerde eraan dat de discussie over de Wet op de jeugdhulpverlening zich vooral toespitste op het probleem van de justitiële pleegzorg. Bij de beraadslagingen in de Eerste Kamer heeft een meerderheid zich nadrukkelijk geschaard achter haar opvattingen en zij zag daarom geen aanleiding zich uitsluitend te richten op de mening van de Tweede Kamer. De wetsgeschiedenis geeft haars inziens aan dat de opvattingen over de specifieke verantwoordelijkheid van de Minister van Justitie alleszins legitiem zijn. Omdat de ontwerp-Besluiten op korte termijn aan de Raad van State worden voorgelegd, stelde zij voor eerst dit advies af te wachten. De Tweede Kamer heeft bij de bespreking van het wetsvoorstel duidelijk gesteld dat de wijze waarop een kind het jeugdhulpcircuit betreedt geen maatstaf mag zijn voor de behandeling. Zij was echter van mening dat de ingang tot de hulpverlening in ogenschouw moet worden genomen. Bij justitiële hulpverlening wordt door de kinderrechter ingegrepen tegen de wil van de ouders. Dit leidt tot een specifieke rol en verantwoordelijkheid van de kinderrechter. Die specifieke verantwoordelijkheid is tot uitdrukking gebracht in een aantal regelingen. De justitiële hulpverlening wijkt op sommige punten nu eenmaal sterk af van de vrijwillige hulpverlening, waar de ouderlijke macht blijft gehandhaafd.

Mevrouw **Vliegenthart** merkte op dat dit thans niet ter discussie staat. Nu is aan de orde dat in de Wet is gekozen voor één systeem waarin «justitie»- en «vrijwillige»-pupillen gelijke rechten en plichten hebben en in één financieringssysteem worden ondergebracht, en waarin «justitie»-pupillen uiteindelijk een voorrangrecht hebben. De staatssecretaris denkt hier wellicht anders over, maar de interpretatie van de initiatiefnemers van de Wet en de uitleg die de Tweede Kamer daaraan heeft gegeven, is zeer relevant voor de wetsgeschiedenis. De regering is bij de behandeling van een initiatiefwetsvoorstel adviseur van de Kamer en niet degene die de eerste interpretatie van de Wet vastlegt. Een meerderheid van de Tweede Kamer heeft zich uitgesproken en verwacht dat haar interpretatie wordt uitgewerkt in de algemene maatregelen van bestuur. In de ontwerp-Besluiten bekostiging jeugdhulpverlening WVC en subsidiëring voogdij en gezinsvoogdij wordt het besluit tot één budget met voorrang voor «justitie»-pupillen geweld aangedaan. Zij herhaalde dat in artikel 61 van de Wet, lid 2, wordt bepaald: «Tot de kosten bedoeld in het eerste lid worden niet gerekend de kosten verbonden aan hulpverlening in een voorziening behorende tot een categorie genoemd in een bij deze Wet behorende bijlage.» Dit betekent dat op grond van de Wet de justitie-instellingen daarvoor geen subsidie ontvangen. De interpretatie van de staatssecretaris lijkt dus in strijd met de Wet.

De heer **Dijkstal** had op voorhand geen bezwaar tegen het voorstel van de minister, en sloot zich aan bij diens opmerking dat de Kamer zich hierover kan uitspreken bij de begrotingsbehandeling. Hij vroeg wel hoe de normbedragen voor de justitiële pleegzorg worden vastgesteld. Is het denkbaar dat een justitiële maatregel hogere kosten met zich meebrengt waardoor een verschil in bekostiging ontstaat?

Mevrouw **Doelman** betreurde het dat de staatssecretaris de discussie over de Wet op de jeugdverlening wil herhalen. De Wet is in gezamenlijk

overleg tot stand gekomen en het gaat niet aan dat de staatssecretaris eenzijdig haar interpretatie vastlegt. Bij de behandeling van de Wet is erkend dat bepaalde justitiële verantwoordelijkheden bij Wet moeten worden geregeld. Voor de plaatsing van een kind in een instelling is een normbedrag beschikbaar. Kinderen in de pleegzorg moeten gelijk worden behandeld. Mevrouw Doelman was van mening dat dit kan worden geregeld zonder dat andere voorzieningen worden aangetast.

Zij had in eerste instantie geen bezwaar tegen het voorstel van de minister, maar vroeg om een toelichting op de samenhang met de subsidiëring van de voogdij- en gezingsvoogdij.

Mevrouw **Versnel** sloot zich aan bij de opmerkingen van de leden Vliegthart en Doelman.

Zij vroeg of in het normbedrag dat de minister heeft genoemd de loon- en prijscompensaties sinds 1983 zijn verwerkt.

De heer **Lankhorst** merkte op dat het feit dat de minister uitgaat van een onderbezetting, de Kamer aan het denken moet zetten. Hij veronderstelde echter dat de pleegzorg nog uitgebreid aan de orde zal komen bij de begrotingsbehandeling. Het voorstel van de minister kwam hem redelijk voor. De heer Lankhorst was echter van mening dat de commissie in de gelegenheid moet worden gesteld de feiten af te wegen. Hij stelde daarom voor dat de minister zijn voorstel op schrift stelt, waarna de commissie dan binnen korte tijd in een procedurevergadering een uitspraak kan doen.

De **minister** stemde hiermee in, maar vroeg de leden van de commissie binnen twee à drie dagen een beslissing te nemen.

Hij stelde vast dat de vragen van de leden van de commissie eerder tot meer bemoeienis lijken te leiden, dan tot de gevraagde deregulering. De bekostigingsregeling heeft na 1992 alleen nog betrekking op de landelijke voorzieningen en is dus een belangrijke vereenvoudiging.

In de Wet is bepaald dat de provincies beslissen over de erkenning van instellingen of instanties. Met het «veld», de provincies en de grote steden is overleg gevoerd over de keuze van instellingen en instanties die voor erkenning in aanmerking komen. Dit heeft geleid tot de lijst die in de algemene maatregel van bestuur is opgenomen. Desgevraagd zegde hij toe ook de FIOB-bureaus op te nemen in deze lijst.

Volgens de Wet zijn de bijzondere vaststelling en inning van de ouderen eigen bijdrage een centrale aangelegenheid. Een min of meer optioneel systeem zou bijzonder onpraktisch zijn, zo betoogde de bewindsman.

De bijdrage voor jeugdigen met een justitiemaatregel is thans geregeld in het Burgerlijk Wetboek. Dit kan niet ongedaan worden gemaakt door een algemene maatregel van bestuur op grond van de Wet jeugdhulpverlening, maar vereist een afzonderlijke, nadere Wet. Nu nog wordt veel overgelaten aan regeling bij algemene maatregel van bestuur en dit is op zich al reden om tot een wetswijziging te komen. Daarnaast geldt dat de justitie-bijdrage door de rechter wordt opgelegd. Om een executoriale titel als deze te handhaven, is een wetswijziging noodzakelijk. Een wetswijziging is dus wenselijk op grond van een samenstel van redenen, zo meende de minister. De bepalingen in de algemene maatregelen van bestuur zijn daarom van tijdelijke aard. Ook hij was van mening dat de regeling ten principale nog moet worden besproken.

Hij merkte op dat onderscheid moet worden gemaakt tussen goedkeuring van een werkplan vooraf en toezicht op de uitvoering achteraf. De inspectie is belast met het laatste en kan niet in de plaats treden van een vooraf goedkeurende instantie. De inspectie kan het

werkplan wel toetsen aan de algemene kwaliteitseisen in de algemene maatregel van bestuur. Bovendien kan zij de feitelijke werkzaamheden van de voorziening vergelijken met de voorgenomen werkzaamheden als omschreven in het werkplan. De minister meende dat hier een zekere terughoudendheid moet worden betracht. De inspectie heeft niet tot taak plan voor plan en maatregel voor maatregel te bekijken. Zolang er een min of meer dubbele verantwoordelijkheid geldt van minister en provincies, is het goed vast te stellen wie wat beoordeelt. De ervaring leert dat zich sinds de aanvaarding van de Wet aanzienlijk minder strubbelingen voordoen tussen provincies en het ministerie dan voorheen. Via de werkplannen kan inzage worden verkregen in de werkzaamheden en doelstellingen zoals de betrokken instelling die formuleert. Voor een beslissing over erkenning en subsidiëring moet duidelijkheid bestaan over eventuele overlappingen met een aangrenzende instelling en over de vraag of de werkzaamheden in overeenstemming zijn met de algemene doelstellingen van het type instelling in het geding. Voor een onafhankelijke beoordeling van deze aspecten is de inspectie in het leven geroepen, niet om het dagelijks beheer van een instelling te controleren.

Overeenkomstig de huidige regeling is het netto-maandinkomen van de jeugdige vastgesteld op f 500. Indien dit bedrag in min of meer gelijke regelingen wordt aangepast, zal naar analogie ook deze regeling worden aangepast, aldus de bewindsman. Dit bedrag blijkt overigens in de praktijk niet onredelijk te zijn.

De bepaling dat geen ouderbijdrage verschuldigd is indien door de ouders schriftelijk bezwaar tegen hulpverlening is ingebracht, is overgenomen uit de tijdelijke subsidieregeling Jeugdhulpverlening. Aangezien het hier gaat om vrijwillige hulpverlening, kan geen subsidie worden gegeven indien de ouders bezwaar hebben tegen de hulp. Toch wordt gedurende een periode van 6 weken subsidie verleend om ouders en hulpverleners in de gelegenheid te stellen overeenstemming te bereiken over de hulpverlening. Mocht in een situatie van bezwaar hulpverlening toch noodzakelijk worden geacht, dan kan worden overwogen of het uitlokken van een maatregel van kindbescherming in de rede ligt.

Ook de bepalingen met betrekking tot het inkomen van de partner betekenen geen wijziging ten opzichte van de huidige situatie. Ook nu wordt het inkomen van een eventuele partner betrokken bij de bepaling van de hoogte van de bijdrage, maar er is geen sprake van een bijdrageplicht van de partner zelf. Voor de omschrijving van het begrip partner is aansluiting gezocht bij de sociale zekerheidsregelgeving, waar wordt uitgegaan van een zogenaamd duurzame gemeenschappelijke huishouding. Bij een vermoeden van misbruik kan per individueel geval worden gecontroleerd. In de voorgenomen wetgeving zal worden voorzien in de mogelijkheid van het opvragen van informatie bij de belastingdienst, uitkeringsinstanties enz. Voor de volledigheid voegde de minister hieraan toe dat met partner nimmer een stiefouder wordt bedoeld. Het begrip stiefouder is overgenomen uit het Burgerlijk Wetboek waar met de term wordt bedoeld: de niet-natuurlijke ouder die is gehuwd met de natuurlijke ouder. Het begrip partner is omschreven in de algemene maatregel van bestuur.

Indien ouders de eenmaal opgelegde bijdrage niet of niet tijdig willen voldoen, kan voor de inning de hulp worden ingeroepen van een incasso-bureau of kan een gerechtelijke invordering plaatsvinden. In de voorgenomen wetgeving wordt voorzien in een invordering zonder tussenkomst van de rechter. Dit kan uiteraard slechts bij Wet worden geregeld en zal dus nog nader worden besproken met de Kamer.

De minister zei vervolgens dat in artikel 41 van de Wet op de jeugdhulpverlening geen onderscheid wordt gemaakt tussen wél en niet laatstverzorgende ouders, maar slechts tussen ouders en stiefouders. Het Burgerlijk Wetboek geeft aan in welke gevallen ouders en stiefouders

onderhoudsplichtig zijn. Op grond van deze onderhoudsplicht is het redelijk van deze ouders en stiefouders een ouderbijdrage te vragen wanneer de kosten van verblijf en verzorging voor rekening van het Rijk komen. De voorgestelde regeling wijkt op dit punt enigszins af van de huidige bijdrageregeling, waar slechts diegenen bijdrageplichtig zijn die de jeugdige voorafgaande aan de hulpverlening verzorgden. Indien de bijdrageplicht correspondeert met de wettelijke onderhoudsplicht ontstaat er een duidelijk referentiepunt met elders geformuleerde wetgeving. De bewindsman waarschuwde ervoor dat de mogelijkheid om betrekkelijk gemakkelijk onder de bijdrageplicht uit te komen, door sommige ouders maar al te graag zal worden aangegrepen. Hij veronderstelde dat het niet om grote aantallen zal gaan, maar was er geen voorstander van de regeling te wijzigen. Er bestaat een voortdurende spanning tussen hulpverlening en de betaling van enigerlei bijdrage. Niet voor niets is voorgesteld in de Wet een scheiding aan te brengen tussen hulpverlening en betaling, door uit te gaan van een centrale vaststelling en inning. De minister had geen principiële bezwaren tegen het voorstel van mevrouw Vliegenthart en zegde toe haar opmerkingen nog eens in overweging te nemen. Bij de uiteindelijke behandeling van het wetsvoorstel kunnen de verschillende argumenten verder worden gewogen.

Het zou te arbeidsintensief zijn om iedere wijziging in inkomen te verwerken. Daarom worden deze wijzigingen eenmaal in de twee jaar verwerkt. Indien het inkomen sterk daalt, kan men eigener beweging om een nieuwe vaststelling verzoeken.

Bij semi-residentiële plaatsing wordt geen toeslag op de ouderbijdrage gevraagd in verband met de kinderbijslag, omdat het kind nog thuis verblijft en wordt verzorgd. Het zou dan niet redelijk zijn de kinderbijslag te laten afdragen.

Tegen de vaststelling van ouderbijdrage is verweer mogelijk via de gebruikelijke procedures. Bezwaren kunnen rechtstreeks bij het ministerie worden ingediend. Indien de afhandeling van dit bezwaar niet tot tevredenheid leidt, kan een AROB-procedure worden vervolgd.

In de Wet is de mogelijkheid opgenomen dat leeftijdscategorieën worden aangegeven per categorie van voorzieningen. In het geval van de pleegzorg is gekozen voor 21 jaar.

In de Wet is slechts een klachtenregeling voorgeschreven voor de justitie-inrichtingen en de residentiële voorzieningen. Daaruit kan worden afgeleid dat voor de overige voorzieningen, die minder ingrijpen in de persoonlijke levenssfeer, een grotere vrijheid voor de instellingen zelf wenselijk werd geacht. De minister zei daarom geen uitgewerkte regeling te hebben voorgesteld.

De beschikbaarheid als bedoeld in artikel 1 van het ontwerp-Besluit kwaliteitsregels is vooral gekoppeld aan de inhoud van de hulp. Bepalend is of de beschikbaarheid volgens het budget van de instelling haalbaar is. Uit overleg met het particuliere veld is gebleken dat de bepalingen zoals opgenomen in de specifieke artikelen, bij voorbeeld artikel 8, haalbaar zijn. Met betrekking tot de bereikbaarheid is voorzien in samenwerking van voorzieningen van ambulante hulp.

De minister veronderstelde dat de formulering van de bepaling over de opgebouwde risicoreserve tot misverstand aanleiding geeft. Het gaat om een reservering van f 500 000 per instelling en niet per rechtspersoon. Daar waar nodig zal dit artikel worden verduidelijkt, zo zegde hij toe.

Hij onderschreef de suggestie dat ook bij ingrijpende renovatie aandacht moet worden besteed aan de toegankelijkheid voor gehandicapten.

Instellingen kunnen op het uitblijven van een beslissing altijd AROB-beroep aantekenen. Bovendien kunnen zij bij het uitblijven van een beslissing zonder gevaar op dezelfde voet doorgaan; het zou immers

in strijd zijn met de beginselen van behoorlijk bestuur met terugwerkende kracht bij voorbeeld subsidie te verminderen. De instellingen moeten in staat worden gesteld geëigende maatregelen te treffen, zo besloot de minister.

### **Het antwoord van de Staatssecretaris van Justitie**

De **staatssecretaris** stelde vast dat aan de deregulering van de maatregelen alle aandacht is besteed. Zij wees erop dat op basis van de Wet en de algemene maatregelen van bestuur veel maatregelen worden ingetrokken en opgeheven, zoals de ongeveer 260 artikelen van het Uitvoeringsbesluit kinderbescherming. De opstelling van de algemene maatregelen van bestuur is zo sober mogelijk.

In de voorliggende algemene maatregel van bestuur is de bijzondere positie van de minister van Justitie gewaarborgd. De staatssecretaris verwees naar de discussie in de Tweede en Eerste Kamer en herinnerde eraan dat haar opvatting in de Wet is opgenomen bij Nota van wijziging. De uitwerking van de algemene maatregelen van bestuur is gebaseerd op de Wet. Zij zag daarom geen aanleiding deze maatregelen te wijzigen.

De centrales voor pleegzorg achten «screening» van pleeggezinnen door de burgemeester van de woonplaats van betrokkenen door middel van een af te geven verklaring omtrent het gedrag niet zorgvuldig genoeg. Daarom is een werkgroep bestaande uit vertegenwoordigers van de centrales voor pleegzorg, de Raden voor de kinderbescherming en van het ministerie belast met de voorbereiding van een andere, betere procedure. Over die procedure wordt ook voeling gehouden met het bureau van de Nationale ombudsman. Verwacht wordt dat de resultaten van de werkzaamheden van de werkgroep einde dit jaar bekend kunnen worden gemaakt. De staatssecretaris veronderstelde dat dit zal leiden tot wijziging van de algemene maatregel van bestuur. Zij zegde toe de vaste Commissie voor justitie schriftelijk op de hoogte te brengen van de instelling van de werkgroep.

De centrales voor pleeggezinnen zijn geen plaatsende instanties. Vooral de centrale moet worden beschouwd als een wervingsbureau, zo meende de bewindsvrouw. Bij de opstelling van de desbetreffende algemene maatregel van bestuur is uitgegaan van een gezamenlijke verantwoordelijkheid van beide bewindslieden, maar er is op dit moment geen aanleiding wijziging te brengen in de financiële stroom.

Mevrouw **Vliegenthart** merkte bij interruptie op dat de Wet uitgaat van een gezamenlijke verantwoordelijkheid van de ministers van WVC en van Justitie voor het jeugdhulpverleningsbeleid. Toch wordt in deze algemene maatregel van bestuur de verantwoordelijkheid voor de centrales voor pleeggezinnen en de therapeutische gezinsverpleging onder de bevoegdheid van de minister van Justitie gebracht; volgens de staatssecretaris vooral om financiële redenen. Zolang de financiering op centraal niveau plaatsvindt, zullen die gescheiden geldstromen geen bezwaar opleveren. Dit bezwaar zal pas blijken na de decentralisatie. Dan is het belangrijk dat provincies één budget ontvangen, waarna zij vervolgens zelf de prioriteiten kunnen vastleggen.

De **staatssecretaris** antwoordde dat een gezamenlijke financiering wellicht het toonbeeld kan zijn van eenheid van regelgeving, maar stelde daartegenover dat, gelet op de gesplitste verantwoordelijkheid, in de praktijk een aantal regelingen beter kunnen worden uitgevoerd wanneer er een duidelijke geldstroom uitgaat van bij voorbeeld de kinderrechter of de minister van Justitie. Juist waar het gaat om eenvoud in benadering van procedures is dit zeer wel te rechtvaardigen, zo betoogde zij. De Wet is immers ook bedoeld om de uitvoering van de Wet te vereenvoudigen.

Zij zegde toe de technische uitvoering van deze maatregel schriftelijk uiteen te zetten.

Ook de vraag over isolatie en separatie zal schriftelijk worden beantwoord.

Mevrouw **Vliegenthart** was van oordeel dat de algemene maatregelen van bestuur op enkele punten in strijd zijn met de Wet zoals die door het parlement is aangenomen. Zij achtte wijziging op die punten noodzakelijk.

De **staatssecretaris** bestreed deze opvatting en wees er nogmaals op dat de Eerste Kamer haar uitleg van de Wet heeft overgenomen. De algemene maatregelen van bestuur zijn haars inziens volkomen in overeenstemming met de Wet. Desgevraagd zegde zij toe schriftelijk te zullen ingaan op de uitwerking van artikel 61.

De fungerend voorzitter van de commissie,  
Lankhorst

De griffier van de commissie,  
Roovers